

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2016, čj. CPR-8247-5/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2016, č. j. 1 A 89/2016 - 18,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení výše specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti uvedenému rozhodnutí žalované. Tím žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hl. m. Prahy ze dne 24. 2. 2016, čj. KRPA-1660-37/ČJ-2016-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území po dobu tří let.

[2] S kasační stížností stěžovatel spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Má za to, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a s tím spjatý návrat zpět na Ukrajinu, kde již pět let nežije a nemá tam žádné vazby ani zázemí, by pro něj znamenaly újmu ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout újma třetím osobám a nebylo by to ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Za situace, kdy by orgány policie přistoupily k realizaci správního vyhoštění, by k vyhoštění došlo, aniž by bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno v rámci celé soustavy správního soudnictví. Bylo by tak zasaženo do stěžovatelova práva na spravedlivý proces.

[3] Stěžovatel je na území České republiky plně integrován, žije zde od roku 2012, má zde zázemí a soukromý život. Realizací rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo zasaženo taktéž do jeho práva na rodinný a soukromý život. Stěžovateli hrozí na Ukrajině újma z azylově

relevantních důvodů, pro které podal žádost o mezinárodní ochranu, která je v současné době taktéž projednávána Nejvyšším správním soudem.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku v soudem stanovené lhůtě nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana* stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 – 38).

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[8] Uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci *T. P. a K. M. proti Spojenému království*, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci *Buckley proti Spojenému království*, č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami, která garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

pokračování

[9] Je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání (srov. usnesení NSS ze dne 5. 11. 2014, čj. 1 Azs 140/2014 – 25, publ. pod č. 786/2006 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011 – 100).

[10] Ačkoli je tedy ve věcech správního vyhoštění v zásadě první podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněna (a bylo by tak tomu i ve stěžovatelově případě), soud v nyní projednávané věci nepominul skutečnost, že v současné době probíhá též řízení o stěžovatelově kasační stížnosti ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu (věc vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Azs 334/2016). Podle § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu má podání kasační stížnosti v tomto případě odkladný účinek ze zákona. Podle § 119 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se mezinárodní ochrana neuděluje, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu (zde zákon odkazuje na zákon č. 325/1999 Sb., o azylu) podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek. Dle Nejvyššího správního soudu je potom nutno podmínku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění vztáhnout nejen na řízení o žalobě, ale též na řízení o kasační stížnosti. Tedy pokud má žaloba (a případně též kasační stížnost) ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek, nemůže být dle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Právě tak je tomu ve stěžovatelově případě; po dobu řízení o stěžovatelově kasační stížnosti ve věci sp. zn. 9 Azs 334/2016 tak přímo zákon brání tomu, aby bylo rozhodnutí o jeho správním vyhoštění vykonatelné.

[11] Stěžovatele tak není za současné situace nutno chránit před výkonem či jiným právními důsledky rozhodnutí o vyhoštění prostřednictvím institutu odkladného účinku kasační stížnosti. Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti tak proto v současné chvíli nemůže stěžovateli vzniknout žádná újma. Stěžovateli nic nebrání, aby ve chvíli, kdy bude pravomocně rozhodnuto o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany (a stěžovatel tak již nebude chráněn proti vyhoštění odloženou vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění) podal novou žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v nyní projednávané věci. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud tímto usnesením návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku zamítá, totiž nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté.

[12] V posuzované věci tak Nejvyšší správní soud shledal, že hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není naplněna. Proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. rozhodl, že se kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznává.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat

jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu